

RADU ȚUCULESCU

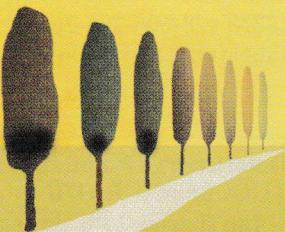
INA ȘI ARICIUL PIT

**Aventuri în aparatul de fotografiat
al bunicului**

*

Ilustrații de Ana Alfianu

CORINT JUNIOR
— 2017 —

Cuprins

Iha și Pit în ținutul împăratului Ardei Primul... și ultimul.....	6
Iha în țara oamenilor într-o ureche	24

Ina și Pit în ținutul împăratului Ardei Primul... și ultimul

Ina e o fetiță drăgălașă.

Cu părul aproape blond, ochi limpezi, de culoarea unui lac năpădit de ierburi, cu buzele pline, mereu umede.

Vai, ce fetiță drăgălașă!, repetau, ca niște roboței, oamenii mari. Inei îi venea să-și astupe urechile când îi auzea.

Se săturase să fie o fetiță drăgălașă și atât. Așa cum se săturase și de desenele animate. Altădată le urmărea ore în sir. Acum acestea erau tot mai zgomotoase, cu personaje tot mai ciudate și cu tot mai multe bătăi. Războaie, arme fantastice, urlete, morți.

Ina aștepta să treacă seara, să se culce mama și tata.

Noaptea era mai multă liniște. Atunci Pit, ariciul alb, ieșea din cușca lui. Toată ziua dormea, iar noaptea tropăia prin cameră cu pași mărunți. Parcă ar cădea bobite de grindină pe podea, se gândeau Ina.

Era bucuroasă când îl vedea cum se mișcă prin cameră, uneori foarte repede, de parcă încerca să prindă ființe doar de el văzute. Un mic spectacol.

Cocoțată într-un fotoliu, Ina îl urmărea pe Pit.

Ariciul sufla zgomotos. Uneori se învârtea în cerc, alteori alerga în linie dreaptă, dispărând sub pat.

— Oare caută ceva? se întrebă Ina amuzată.

— Ziua de ieri!

Ina tresări. I se păruse că aude un glas subțirel și răstit. Se uită în jur, ușor speriată.

— Nu văd pe nimeni, zise Ina șoptit.

— Adică eu sunt un nimeni?!

Pit se oprișe brusc și întoarse, o clipă,
capul spre ea. Mirarea se răspândi pe
chipul Inei.

— O fi... Pit? Ar fi culmea!

— Credeai că-s mut, drăgălașo?

Da, cel care vorbea era chiar Pit,
ariciul ei alb.

— Până acum nu ai scos nicio
vorbă, se scuză Ina.

— Pentru că nu am avut chef,
de-aia!

— Și eu fac la fel. Când nu am
chef, tac, recunoscu Ina.

Pit bombăni ceva, continuând să se învârtă repejor. Era gimnastica lui de înviorare începută odată cu venirea nopții.

— Trebuie să-ți spun, fetițo, că mă cam pli-
tisesc, mormăi Pit. Cunosc toate ascunzi-
șurile din camera asta.

— Și pe mine m-a cuprins plictiseala,
zise Ina.

— Mă imiți?

— Nici vorbă! rosti Ina cu glas ferm. M-am săturat chiar și de desenele animate.

— Ridică-mă, te rog, să văd camera și de mai sus.

Ina îl luă pe Pit în palme. Îl mai ridicase de ne-numărate ori, dar își dădu seama că ariciului nu-i place să fie contrazis. Era amuzant cum își burzulua ștepii lui albi.

Se roti încet cu el, dezvăluindu-i camera unei fetițe drăgălașe.

Păpuși numeroase, un dulap cu haine, rafturi cu câteva cărți de povești, un tablou cu o pasare albastră, biroul cu creioane colorate și caiete și alte obiecte ce țin de o elevă conștiincioasă.

Pit pufnea pe nas, semn că nu descoperea nimic interesant.

— Putem căuta ceva pe computer, zise Ina cu ezitate în glas.

— Mă enervează ecranul luminos, replică Pit. Îmi atacă ochii.

Ina se bucură, în sinea ei, că nici Pit nu avea chef să deschidă computerul. Preferă să stea de vorbă, chiar dacă ariciul părea îmbufnat. Îi va trece...

— Ce-i burduful acela? întrebă Pit, arătând cu botul spre rafturi.

— Este un aparat de fotografiat foarte vechi. A fost al bunicului meu.

— Bunicul...?! se miră Pit, cu glas subțire.

Respect pentru români

— Ai apucat și tu să-l cunoști, ori nu-ți mai amintești?

— Oarecum, bombăni Pit. Mă cam lua peste picior, cu țepii mei albi.

— L-am iubit mult. El era singurul care nu-mi spunea doar: *ești o fetiță drăgălașă*.

— Îți spunea că ești una urâtică? întrebă ariciul ironic.

— Zicea că sunt o fetiță curajoasă!

— Ha-ha, asta-i bună! hohoti ariciul, iar Ina se amuză și ea.

Doar nu se putea supăra pe un arici alb, mic și plăpând, chiar dacă avea țepi ascuțiti.

Pit îi zise să aducă burduful mai aproape, să-l vadă mai bine. Ina îl luă de pe raft și-l puse pe birou, apoi se aşeză pe scaun.

— Burduful se strânge când nu folosești aparatul, explică Ina. Dar l-am lăsat așa, arată mult mai interesant. Ca într-un muzeu. Oricum, nu-l mai folosește nimeni.

— Se poate vedea înăuntru? întrebă Pit.

— Sigur, uite, deschid capacul asta din spatele lui. E un aparat simplu, dar făcea poze frumoase în alb și negru. Bunicul era pasionat de fotografie.

— Știi.

— Avem câteva albume rămase de la el.

Ina puse ariciul pe birou și apoi deschise capacul. Pit se apropiu, precaut, de deschizătura întunecată.

— Bunicul meu făcea multe glume, rosti Ina zâmbind. Îmi spunea că în interiorul burdufului au mai rămas imagini.

— Și dacă avea dreptate? întrebă Pit. Se vede o luminiță!

— E lentila de la celălalt capăt, explică Ina.

— Hai să intrăm și să descoperim pe unde a mai umblat bunicul tău, propuse brusc ariciul Pit.

Ina izbucni în râs. Pit o privi muștrător.

— Cum să intrăm, Pit? întrebă Ina, stăpânindu-și hohotele. Ar trebui să ne facem mici de tot, ca-ntr-o poveste ori un desen animat.

— Râzi ca toanta, se răsti Pit, supărat. Spuneai că bunicul tău te credea deșteaptă.

— Tot nu pricep cum îți imaginezi c-o să pătrundem în burduful aparatului de fotografiat.

— Nu ne micșorăm noi, asta se-ntâmplă doar în basme, începu Pit să explice. Iată ce trebuie făcut: te uiți cu atenție la burduf și numai la burduf și te gândești că trebuie să fie mai mare și tot mai mare... Iar burduful o să crească și o să tot crească. Eu degeaba aş încerca, am creierul prea mic pentru treaba asta.

Ina își înghițî ultimele rămășițe de râs și își propuse să nu-l mai contrazică pe arici, chiar dacă vorbele lui păreau năstrușnice. Era ca un joc nou și amuzant.

Privi burduful aparatului de fotografiat, care arăta ca o mică peșteră cu trepte negre pe toate laturile sale. Se încruntă, ca să pară hotărâtă.

— Trebuie să uit de tot și de toate, își zise Ina cu voce șoptită. Gândește-te doar la burduf! Așa, Ina... Nu mai există nimic altceva decât darul bunicului.

Ina nu-și mai amintește ce s-a petrecut exact și nici cât timp s-a scurs. Intrase la început în joc mai mult de formă, ca să nu-l supere pe Pit, încruntându-și sprâncenele și făcând o mutră cât se poate de serioasă. Apoi privirea parcă i se lipi de aparatul bunicului și nu o mai putu desprinde de acolo.

Ina devinea tot mai insistentă, tot mai înverșunată.

Fixa burduful precum un șarpe care-și fixează prada.

După o vreme începu să o doară capul. Ușor, dar apăsat, până când o cuprinse amețeala. Parcă ar fi intrat într-un vârtej, într-o răsucire de vânt.

Se trezi stând pe o treaptă lată și neagră. Uimită, pricepu că era... chiar intrarea în burduful aparatului de fotografiat!

Se vedea un ținut plin de verdeată. Era plat, fără vreun deal ori vreo colină. Iarbă, arbuști, tot felul de plante, copaci răzleți și undeva, în spatele lor, se putea desluși imaginea unui castel.

— Zăresc ceva ce seamănă cu un castel, rosti Ina în șoaptă.

— Pare un ținut destul de vesel, zise Pit. Dar de ce vorbim în șoaptă?

— Nu știu. Din precauție.

— Degeaba vorbiți în șoaptă, noi tot v-am găsit! se auzi o voce subțirică, însă fermă.

În clipa următoare, Ina și Pit fură înconjurați de câțiva soldați înarmați cu sulițe, arcuri și săgeți. Unii aveau și săbii scurte. Toți erau înalți și subțiri, de mai multe culori. Unii verzi, alții

roșii, ba unul era chiar portocaliu. Semănau tare bine cu niște ardei iuți. Ina zâmbi, amuzată. Își aminti cât de mult iubea bunicul ardeii iuți. Îi și cultiva în numeroase ghivece, pe care le punea prin toată casa, spre disperarea celorlalți.

— Suntem arestați? întrebă Pit pe un ton revoltat.

— Ăăă... arestați? se miră soldatul portocaliu. Păi... de ce să fiți arestați?

— Pentru că... se gândi Pit cu voce tare, suntem străini de aceste locuri.

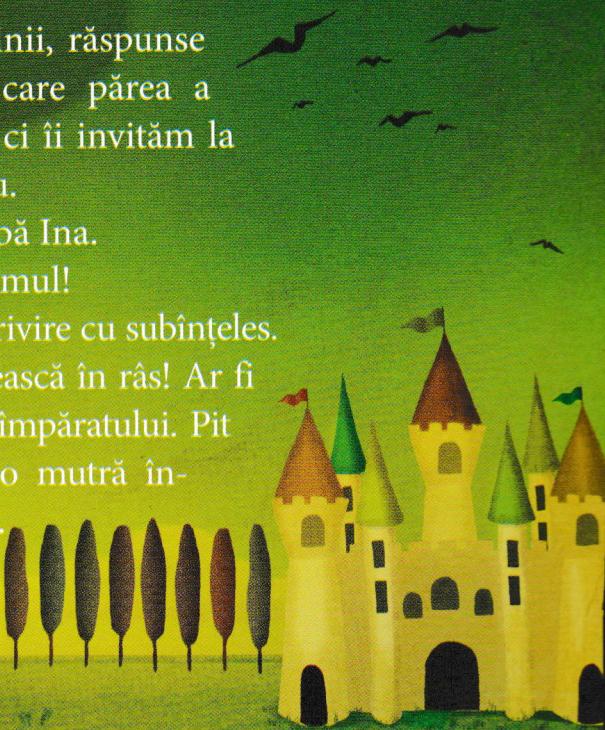
— Noi nu arrestăm străinii, răspunse tot soldatul portocaliu, care părea a fi un soi de comandant, ci îi invităm la curtea împăratului nostru.

— Care împărat? întrebă Ina.

— Împăratul Ardei Primul!

Ina îi aruncă lui Pit o privire cu subînțeles. Nu care cumva să izbucnească în râs! Ar fi fost o jignire la adresa împăratului. Pit

pricepu și luă o mutră încrustată.

— Atunci, zise Ina, să mergem. Mă bucur să-l cunosc. Cu siguranță, există și o împărăteasă.

— Există, răsunse scurt ardeiul portocaliu și porni, cu pași fermi, pe o cărare îngustă.

Îl urmară Ina cu Pit, apoi ceilalți soldați, în sir indian.

Castelul împăratului Ardei Primul avea turnuri și turnulete vopsite în culori vesele, precum soldații.

În aer plutea o mireasmă ușor pișcăcioasă. Ca o mică atenționare, ai grijă ce faci aici, că poți să te și... arzi!

Împăratul Ardei Primul o primi pe Ina cu brațele deschise, de parcă o aștepta de multă vreme. Era gras, nu sfrijit ca soldații, și avea mai multe culori. Verde, roșu și galben. Îi străluceau ochii de bucurie.

— Bine ai venit la noi, fetițo! exclamă el. Suntem întotdeauna bucuroși de oaspeți. Desigur, ai aflat deja că eu sunt împăratul Ardei Primul. Iar ea este soția mea.

Pe un scaun înalt sedea împărăteasa. Era slabă, uscată, lungă și ofta mereu, acoperindu-și pe jumătate ochii cu pleoapele zbârcite. Îi adresă și ea un zâmbet scurt Inei, apoi ofta puternic.

— Eu sunt Ina, iar el este prietenul meu, arciul Pit.

— Ohoo! exclamă împăratul Ardei Primul. N-am mai văzut un arici alb! Cred că aricii albi sunt tare deștepți, pe lângă faptul că sunt simpatici!

Lui Pit i se opri vorba în gât. Fu măgulit de spusele împăratului. Dădu doar din cap și îi zâmbi ghiduș.

— Și acum, zise împăratul Ardei Primul frecându-și mâinile, vă invit să vedeți parada armatei mele!

— Ce bine am nimerit, zise Ina bucuroasă. Încă nu am văzut o paradă militară.

— Noi facem la fiecare sfârșit de săptămână câte o paradă militară, pricepi? Ne place la ne bunie. Iar când apar oaspeți, pac, punem de-o paradă în plus, în cîstea lor. Suntem în orice clipă pregătiți, pricepi? jubilă împăratul Ardei Primul, iar împărăteasa oftă din nou.

— Cred că e distractivă o astfel de paradă, bombăni Pit.

— Este! îl aprobă împăratul Ardei Primul. Oaspeții rămân uimiți, iar când se întorc în ținuturile lor, povestesc despre ce armată nemaipomenită am, pricepi? Așa ne crește faima și nu mai îndrăznește nimeni să ne atace, pricepi?

— Pricep, îl imită Pit.

— Ați fost atacați vreodată? întrebă Ina, amuzată de situație.

— Niciodată, recunoscu împăratul Ardei Primul. Dar suntem pregătiți, pricepi? Astă facem toată ziua, instruim soldații. În țara mea se găsesc o multime de câmpuri de luptă numai bune pentru antrenamente. Mai mare dragul să te uiți, pricepi?

— O armată de cuceritori, își dădu Ina cu părerea.

— Nici vorbă, o contrazise împăratul Ardei Primul râzând. N-avem de gând nici să atacăm, nici să cucerim. Fiecare cu ținutul său, nu ne băgăm peste alții.

— Toți locuitorii sunt soldați aici? întrebă Pit.

— Nu chiar toți, răspunse împăratul Ardei Primul. Mai există gogoșarii, care au diverse meserii... dar pierdem vremea cu vorbăria, pricepi? Haideți cu mine în marele balcon, să dăm drumul paradei. Să vă minunați, pricepi?

Împărăteasa se ridică fără prea mare tragere de inimă, după care oftă zgomotos. Îl urmă pe împărat cu pași mărunți. Era mult mai înaltă decât el și foarte subțire, cu o piele maronie.